

Arrest

nr. 207 717 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60/0.1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 april 2018.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 punt 7 van de Richtlijn 2008/115/EG juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 punt 7 van de Richtlijn 2008/115/EG en van het legaliteitsbeginsel zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodoende dat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel en dit beginsel schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De gemachtigde geeft aan dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19.08.2014 (bijlage 13 van 19.08.2014), wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Verder wordt ook geoordeeld dat betrokkene hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en dat om deze redenen aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd.

De Raad stelt vervolgens vast dat ook omtrent de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk werd gemotiveerd. De gemachtigde merkt hierbij op dat het buitenlands huwelijk met de Belgische onderdane dat betrokkene wenste te laten erkennen door de stad Antwerpen werd geweigerd nadat werd vastgesteld dat de erkenning van het huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Er wordt geoordeeld dat de weigering van een huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De gemachtigde geeft verder aan dat betrokkene dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven en concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is. Er wordt ten slotte nog aangegeven dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De

verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet dienstig voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met de specifieke omstandigheden.

De verzoekende partij betoogt dat er onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar haar concrete situatie. Ze stelt al jaren samen te wonen met haar partner en een werkelijk gezinsleven te vormen in hun gezamenlijke woning. De verzoekende meent dat het feit dat de stad Antwerpen niet is overgegaan tot de erkenning van de huwelijksakte een element is dat onmogelijk het niet bestaan van een werkelijk gezinsleven of een duurzame verbintenis zou mogen inhouden. Ze stelt dat de familierechtbank alwaar de zaak aanhangig werd gemaakt dient te oordelen over de rechtsgeldigheid van een huwelijksakte zodat zij het recht heeft om het vonnis af te wachten. Ze wijst er verder op dat het werkelijk gezinsleven blijkt uit verschillende elementen zoals de gezamenlijke gezinswoning, het gezamenlijk te verwachten kindje en uit de gezamenlijke wil om een juridisch kader voor hun daadwerkelijk gezinsleven en samen herenigd te blijven dewelke wordt versterkt door het uitbreiden van de gezinscel waarbij de culturele festiviteiten reeds hebben plaatsgevonden.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de familierechtbank alwaar de zaak aanhangig werd gemaakt dient te oordelen over de rechtsgeldigheid van een huwelijksakte zodat zij het recht heeft om het vonnis af te wachten, wijst de Raad erop dat een dergelijk beroep bij de familierechtbank geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing. Uit niets blijkt dus dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijk beroep moet afwachten alvorens een inreisverbod af te leveren, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De Raad wijst er verder op dat vorderingen die betrekking hebben op de erkenning van buitenlandse huwelijksakten, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermingswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig moet zijn. Dit privé- en/of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet minstens het begin van bewijs aanbrengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Zoals hoger weergegeven, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande het voorgelaten gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. Zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing aangeeft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het buitenlands huwelijk met de Belgische onderdane dat betrokkene wenste te laten erkennen door de stad Antwerpen werd geweigerd, wat de verzoekende partij niet betwist. De Raad is van oordeel dat het de verzoekende partij toekwam om, gelet op de contra-indicatie in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en/of gezinsleven aan te tonen, net als de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aantoont dat de relatie die zij zou onderhouden een beschermingswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Waar zij stelt al jaren samen te wonen met haar partner en een werkelijk gezinsleven te vormen in hun gezamenlijke woning merkt de Raad op dat (al dan niet wettelijke) samenwoning ook openstaat voor nauwe verwanten, bijvoorbeeld vader en zoon, broer en zus zodat een samenwoning niet automatisch het bestaan van een relatie en van een beschermingswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM impliceert. Door enkel te wijzen op de samenwoning kan de verzoekende partij

dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de weigering van een huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Ook de loutere vage stelling aangaande de gezamenlijke wil voor een juridisch kader voor hun daadwerkelijk gezinsleven en de wil samen herenigd te blijven dewelke wordt versterkt door het uitbreiden van de gezinscel waarbij de culturele festiviteiten reeds hebben plaatsgevonden kan geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat de weigering van een huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Waar de verzoekende partij wijst op een gezamenlijk te verwachten kindje, wordt vastgesteld dat de attesten van zwangerschap, die bovendien dateren van na de bestreden beslissing en eveneens in geen geval de verzoekende partij als vader vermelden, slechts voor het eerst in het kader van deze beroepsprocedure werden voorgelegd en dus niet ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde vóór het nemen van de bestreden beslissing. Zodoende kan het de gemachtigde niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. Niets belet de verzoekende partij evenwel om op basis van de nieuwe gegevens de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod te vragen op basis van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande worden zodoende geen concrete elementen aangebracht om, gelet op de contra-indicatie, op voldoende precieze wijze het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven aan te tonen. Door louter te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Er wordt ook op gewezen dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij door louter te wijzen op het voorgehouden gezinsleven met haar (zwangere) partner, hiermee niet aantoont dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. Zij toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Verder kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij ten slotte benadrukt dat zij over een blanco strafregister beschikt en over een gunstig politieel strafrechtelijk antecedentenverleden zodat er op geen enkele wijze sprake is van enige dreiging of gevaar voor de openbare orde, stelt de Raad vast dat het bestreden inreisverbod niet steunt op overwegingen van openbare orde maar op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Zodoende volstaan de vaststellingen onder voormeld artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° reeds om de bestreden beslissing te schragen en kan de verzoekende partij met haar betoog hier geen afbreuk aan doen.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

De middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 5 april 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 juni 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 maart 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partij merkt op dat haar cliënt niet meer in België verblijft maar wel een gezinscel vormt met F., E.K.(...) van Belgische nationaliteit, die zwanger is van de verzoekende partij. De advocaat van verzoekende partij merkt op dat door de afgifte van het inreisverbod het gezins- en privéleven geschonden wordt.*

De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij, die werd gerepatrieerd, conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of opschorting om humanitaire redenen kan vragen van het inreisverbod. Voor het overige volgt de verwerende partij de beschikking.”

2.4 Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij een gezinscel vormt met haar zwangere partner van Belgische nationaliteit en opmerkt dat door de afgifte van het inreisverbod het gezins- en privéleven geschonden wordt, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat op voormeld betoog middels de beschikking van 27 maart 2018 reeds omstandig werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 27 maart 2018 opgenomen grond wordt vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU